

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
УИКЕНД ВЪВ ВОЕННА ЗОНА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2009

chitanka.info

Събота сутрин, слънцето е бледо светило зад облаците. Раздават оръжията. Ние сме на открито, в двора на подготвителната база, в самия край на военната зона, подредени на опашка, влачим крака в кишата. Не разбирам защо ни карат да стоим на опашка. Биха могли да ни раздадат оръжието вътре, заедно с униформите. Отвън е студено.

Оръжейникът е същият тип, който ни проверяваше кредитните карти. Слаб като клечка, мрачен, само мижи. Скучно му е и не бърза за никъде. Докато ние стоим на проклетата опашка и шляпаме в кишата, той педантично изписва серийния номер на всеки автомат, преди да го предаде. Предполагам, че има глоба, ако го изгубиш. Има глоби за всичко. Този уикенд ще ми струва цяло състояние. Отново и отново се питам какво по дяволите търся тук. Тенисът е много по-евтин. Освен това се връщаш жив. Винаги. Всеки път.

Мой ред е. Оръжейникът примижава към мен, поглежда серийния номер на автомата, който държи, записва го и ме пита за името ми.

— Бърч — отвърщам. — Ендрю Бърч. — Записва и него. Вземам автомата и се отдалечавам. Следващият след мен шляпа към масата.

Автоматът е от гладка черна пластмаса, дълъг колкото ръката ми, елегантно изваян до самото дуло. Лек е и хладен на пипане и от него лъха миризма на смазка. Изваждам пълнител от колана и го слагам. Чува се сухо изщракване. Вече съм готов. Като мъжагите от рекламите. Моят първи патрулен обход. Истински войник с оръжие. Мъж. Точно така.

Какви глупости.

Съмнявам се да съм кой знае какъв войник. Въпреки хипнообучението на компанията стискам автомата несръчно. Не зная какво да правя с него. Дори и да зная, не съм сигурен, че ще го направя. Уикендите обикновено играя тенис. Тук не съм си на мястото. Глупаво беше от моя страна да дойда. Ами ако ме застрелят? Конкомците също имат оръжия.

Въртя автомата в ръце и го разглеждам. Има една малка неравност под приклада. Надпис. Сериен номер и обозначение: „Собственост на компания Маневри“.

До мен застава Станкато, с автомат под мишница, и повдига нощния визьор на шлема. Килнал е шлема на една страна. Като старо куче, предполагам. Този Станкато. Дори нещо да не го бива, на него

изглежда добре. С войнишки обувки, шлем и тази зеленикава дрипа, която „Маневри“ пробутват за униформа, пак изглежда страхотно. Обръгнал, мъжествен. Тук той си е у дома, всичко в него го показва. А не би трябвало. На него също му е за първи път. Знам го със сигурност.

Станкато винаги изглежда естествено. По-висок е от мен, мускулест мургав хубавец. Аз съм нисък, с пълничко лице и разчорлена кестенява коса. Станкато яде като змей и пак остава строен. Аз се превръщам в кюфте в мига, когато престана да внимавам с какво се тъпча. В службата Станкато носи само дрехи последна мода. Аз също — но приличам на наконтен глупак.

Предполагам, че в тази униформа пак изглеждам като глупак. Не ми стои добре. Нагъва се не там, където трябва, и ми опъва, където не бива. Дори не е топла. Вятърът минава през нея като през мрежа. Човек би очаквал нещо по-свястно при парите, които ти вземат. Хрумва ми да се оплача в отдел Рекламации. Ако се върна жив.

Станкато улавя оръжието с две ръце и ми се усмихва.

— Чудесна изработка. Ще ни свърши отлична работа.

Откъде знае, по дяволите? Първият му патрул, а говори, сякаш е ветеран. Но може би е прав. На *него* ще му свърши работа.

Десантният вертолет вече кръжи над подготвителната база, но още не е дошло времето. Останалите продължават да шляпат в калта. Изпитвам желание да кажа нещо. Често се чувствам така, особено в компанията на Станкато. Той има навика да се приближава до мен и да подхвърля някоя дума, която ме кара да замълча.

Този път внимавам да не разбере колко съм нервен.

— Как мислиш, дали старият Долечек ще ни забележи? — питам накрая.

Долечек е нашият шеф. Причината, заради която съм тук. Негодникът ходи на маневри всеки уикенд и го прави от години. Разправя, че един мъж не е мъж, ако не се оцапа в кръв. Звучи ми като реклама на военна зона. Но от него ми зависи повишението, а не са ме повишавали от две години. Така че най-добре да му направя впечатление.

Станкато е тук по същата причина, само че не го признава. Твърди, че тенисът и голфът са му омръзнали и че търси нови развлечения. Станкато е алчен копелдак. С две години е по-млад от мен, но сме на едно ниво в службата. Сега иска да ме задмине.

— Този уикенд Долечек се записа да бъде майор от щаба — обяснява ми той ухилено. — Така че няма да ни види, Енди, момчето ми. Дори няма да знае, че сме тук. Затова се успокой и се наслаждавай.

Най-сетне всички са получили оръжие. Сержантът изграчва нещо и се понасяме в тръс към хеликоптера. Това е голяма и шумна машина с цепеци въздуха ротори и лого на „Маневри“ на единия борд. Вътре покрай стените има ниски пейки и нашият взвод се настанява на тях. Аз попадам между Станкато и един по-възрастен мъж със счупен нос и шкембе. Уж е същият като всички нас, но после виждам ветерански нашивки на ръкава му. Правил го е и преди и сигурно е натрупал доста изтребителни точки. Вглеждам се в лицето му и се опитвам да разбера какво го прави убиец, а не жертва.

Пилотът излита. Лицата около мен са леко напрегнати, но щастливи. Много усмивки, шеги. Какво ги радва толкова, по дяволите? Не разбират ли, че могат да ги убият? Призлява ми. Ама че тъпа идея.

Станкато е от тия, дето се хият.

— Добре ли си, Енди? — пита той, надвиква шума на двигателите. — Не ми изглеждаш наред. — Усмива се, за да покаже, че само се шегува. Но не е така. Обича да ми се подиграва.

— Добре съм — отвърщам и се опитвам да потисна гаденето. Няма да повърна, не искам да направя удоволствие на Станкато. Като не мога да издържам повече, ще повърна върху него. — Само съм малко нервен — добавям.

— Изплашен искаш да кажеш. — Смее ми се в лицето. — Хайде, Енди, признай си. Всички ни е страх. Няма нищо срамно в това. Лично аз всеки миг ще напълня гащите. Глупаво е да упорстваш. Конкомците ще стрелят по нас с истински куршуми. — Отново този негов смях. — Но това само прави играта по-интересна, нали?

— Аха. — Как ли пък не!

Шкембето решава да се намеси в разговора.

— Прав си — изръмжава той с нисък басов глас. Половината му зъби липсват. Пролетарий. — Правя го от десет години, но всеки път ме лови шубето. Затова пък живея истински.

— Никой мъж не е живял истински, докато не види смъртта — отвърща с нахакания си тон Станкато. Само че това е поредният лозунг на „Маневри“.

— Мъжът не е мъж, ако не е *маневрирал* — подхвърлям друг популярен лозунг. Но думите ми звучат глупаво. Не като тези на Станкато. Късно е да си ги взема обратно.

Шкембето ми се смее.

— Аха. Като гледам, момчета, на вас едва днес ви предстои да станете мъже, а? — Кима на собствената си духовитост. — Тъй де. И двамата сте зелени като папрат. Веднага си личи.

— Проницателен човек — отвръща Станкато. Подигравателно. След като не носим нашивки, логично е да сме още зелени.

— Правичката казваш — кима Шкембето. — Но аз знам как да се оправям тук. Дръжте се за мен. Ще ви покажа как се прави. Не обичам проклетите конкомци да вземат изстребителни точки от приятелите ми.

Не мога да си представя друг човек, когото толкова не бих искал да нарека свой приятел, освен може би Станкато. Но може би трябва да послушам Шкембето. Не виждам дупки по него, а не искам да има и в мен.

Чува се силен тропот и хеликоптерът се разклаща. Двигателят замира. Пристигнали сме. Точно в епицентъра на военната зона. Оттук нататък оставаме съвсем самички. Взводът, който замества, е патрулирал в гористата част на хълма. Търсели са конкомци. Надявам се, че конкомците няма да търсят нас. Какво стана с добрите стари войни, когато всички се събираха на бойното поле, за да пострелят едни по други?

Изсипваме се от вертолета право в езеро от кал. Слънцето вече е високо в небето и наднича зад края на един голям облак. Кишата се е разтопила. Но вятърът продължава да свири и е по-студено отпреди.

Намираме се на открита площадка, заобиколена от вечнозелени дървета. Другият взвод вече се е строил и е готов да се качи на хеликоптера. Чувам ги да ругаят, но повечето са ухилени. Изцапани са с кал, но няма кръв. Не виждам и ранени. Може би тази работа ще се окаже по-лесна, отколкото си мислех.

Шкембето маха на един от тях и получава същото в отговор.

— Как мина? — вика той.

— Ще си поискам парите обратно. Толкова търчане за нищо. — Мъжът поклаща глава, поглежда косо сержанта, после мен — с презрение. Умник. Вероятно има толкова пари, че му стърчат от ушите. Или това, или изстребителни точки, достатъчни за голяма отстъпка. В

противен случай как би си позволил да си купи цяла седмица във военната зона по цените на компания „Маневри“? Представям си какво мисли за нас, двудневниците.

Веднага щом слизаме, те започват да се качват, после хеликоптерът завърта ротори и излита. Обратно по канцелариите, или където живеят и работят. Конкомците не стрелят по десантни вертолети, така повелява едно от правилата. Но се е случвало да изтребят цял отряд веднага след стоварването му на открито. Тази мисъл ме кара да се озърна изплашено.

Сержантът излайва кратка заповед и ние се строяваме като послушни войници. Той ни оглежда. Очевидно не е никак доволен.

— Е, добре — започва с глас, който не предвещава нищо добро. Като че ли го е извадил от някой стар военен филм. Само че видът му не е такъв. Прилича ми по-скоро на счетоводител. Носи очила, прекалено е млад и се хили ни в клин ни в ръкав. Въобще не може да ме изплаши. Забелязвам, че няма и ветерански нашивки. Още един удар за мен. Ама че съм късметлия.

— Време е да тръгваме — подема младокът сержант. — Тези типове е трябвало да открият конкомците, а са се размотавали цяла седмица. Така че ние ще ги намерим. Дойде часът да лазите на лакти, задници. Да видим колко ви бива за действие. Дано сте добри, инак ще ви гоня повече от конкомците. Помнете, ще получим позиционни точки, ако открием лагера, плюс изтребителни за всеки убит конкомец. Това означава отстъпка от цената следващия път.

Не мога да не се засмея на изпълнението му. Първата част звучеше що-годе добре, макар и с леко преиграване. Ледена ярост и прочее. Но заключителните реплики бяха провал. Питам се дали е минал специално обучение, или само е чел наръчника? А може би му вземат парите и го оставят да се оправя сам?

Ето че вече ни раздава заповеди. Разделяме се на малки групи и се разпръсваме в гората. Защо трябва да се разделяме, питам аз? Защо да не се придвижваме в линия или в друг ред? Сигурно има някаква причина. Тоя тип следва устава или заповедите на други умници, дето са си купили топло местенце в щаба.

Аз се озовавам в една група със Станкато и Шкембето. Бях близо до Шкембето, когато ни разпределяха, и това трябва да е повлияло. Станкато, проклет да е, се сети за същото.

И така ние се препъваме из гъстата гора, с автомати в ръце. Вървим нагоре по склона, към планините. Останалите са някъде наоколо, но не мога да ги видя. Студено е и земята е мокра. Дано сержантът направи обедна почивка.

Изтощен съм. Това е по-лошо от тениса, много по-лошо и не мога да издържам. Поемам на едри глътки леденостудения въздух, а проклетото Шкембе не забавя темпото. Крачи напред, разлиства шубраците и шляпа в калта. Той е като тежкотоварен камион и очевидно е решил да ме накара да каталясам. Станкато дори не се задъхва, но аз съм на границата на припадъка. Автоматът ми тежи цял тон.

Изминали сме огромно разстояние. Вече няма съмнение, че сме във военната зона. Чувам далечна стрелба и артилерийско бумтене. Над нас профучава конкомски изстребител. Добре че всички сме изпръскани с кал и не се различаваме от въздуха. Проклетата гадост се просмуква през униформата ми. Никога не ми е било толкова студено, но за щастие вятърът леко отслабва.

По обед спираме да хапнем на малка полянка в подножието на стръмна скала. Само тримата. Не зная къде са се дянали другите. Не разбирам какво става. Не трябва ли да се държим заедно? Къде са те? Няма ли да е по-добре, ако целият взвод се придвижва в обща група? Платил съм доста пари за този уикенд. Ще ми се някой да ми обясни какво са намислили.

Седим опрели гърбове на обраслата с мъх стена и ядем порционите си. Хубаво е да смъкнеш тежестта на оръжието поне за малко. Страшно съм изгладнял. Човек би очаквал от компания „Маневри“ по-вкусно ядене за тези пари. Как въобще задържат клиентелата?

Станкато изглежда все така невъзмутим. Наяжда се бързо, после ми се усмихва, като ме гледа как боцкам в кутията.

— Яж, Енди — съветва ме. — Ще ни трябват сили. Денят едва започва. — Изправя се и се протяга. — Това е животът. Толкова е вълнуващо. Извън града, с врагове наоколо и оръжие в ръка. Да, мисля, че „Маневри“ имат право. Животът е по-сладък, когато смъртта е наблизо.

Шкембето вдига глава от кутията си и се мръщи.

— Я сядай! И не плямпей толкова високо. Да не искаш да ни надушат конкомците? Няма да живуркаш дълго, ако ги вършиш такива.

Станкато сядва, но продължава да се хили.

— Знаеш доста за тези неща, а?

Шкембето кима.

— Правичката казваш. Можех да стана сержант, ако исках. Дори веднъж си купих едноседмичен пакет. Тогава натрупах доста изтребителни точки. Но не е за мен тая. Това е по-добре. Преди да свършим, ще имам повече точки от вас. Стига ми да ми държи влага през седмицата в службата.

Поглеждам го. Лапа лакомо. Грозен човек с грозен нос, голямо шкембе и миниатюрен мозък. И все пак е убивал хора, вероятно по-добри от него, и се е връщал, когато други са умирали. Защо, решавам да го попитам.

Но Станкато ме изпреварва.

— Харесва ти да убиваш, нали? — пита ентузиазно. Естествено, че му харесва. Този тип обича да гледа как другите се мъчат, да ги унижава. Да пробива дупки в тях е стихията му.

— Това е войната — отвръща Шкембето. — Тук, във военната зона, но и отвън. Не го наричаме война, но е същото. Има типове, които са готови да ти скочат на врата по всяко време, да ти отнемат жената, работата, да пробутат гадости на дечицата ти, да те прецакат. Трябва да се бориш с тях с каквото можеш. Да, харесва ми. И защо не? Тези конкомци... — той кима към храсталаците, — повечето от тях са негри, ако не знаете. Мразят ни и в червата. Защо да не ми е приятно да ги избивам? — Има войнствен вид, сякаш ни предизвиква да му се противопоставим. Аз със сигурност нямам подобно намерение. Може да е глупак, но имаме нужда от него.

„Маневри“ сигурно обожава хора като него. Те мразят, убиват и се връщат за още всяка седмица. Естествено, че получават отстъпки. Но помагат на компанията да печели и това е по-важното. Натрупат ли се достатъчно точки, накрая „Маневри“ ще спечелят войната и „Обединена битка“ ще трябва да изплати огромна сума, вместо да стане обратното.

Войните не свършват, също както и такива като Шкембето. Предполагам, че от това могат да се направят съответните изводи за

този тип хора — не особено лицеприятни, разбира се. Вече от петдесет години не е избухвала истинска война, та се налага да измисляме разни кръвопролитни игри, за да могат животни като Шкембето да играят в тях и да си чешат крастата.

Станкато сигурно също ще се окаже доста добър в това. Може би след време ще се превърне в Шкембето. И това ще е чудесно. Той заслужава подобна съдба. Не и аз обаче. След този уикенд приключвам завинаги.

Шкембето се изправя и ни маха. Вземаме оръжията и го последваме в гората.

Късен следобед. Войната ни заобикаля от всички страни, а калта отново е започнала да се стяга в киша и сняг. Но почвата е камениста и сега се придвижваме по-добре.

Откъм гората полъхва тежка смрад. Чуват се шумове, откъслечна стрелба, вече наблизо. Привеждаме се и се насочваме нататък, като се стараем да пазим тишина. Сега вече дишам малко по-леко. Страх ме е, но се владеея. Дори мускулите не ме болят. Всъщност въобще не ги усещам.

Пред нас е паднало дърво, а върху него лежи разложен труп с лице, заровено в кървавия сняг. Като сцена от филм. Не ми прави впечатление, докато не осъзнавам, че е истински. Тогава втрещвам поглед.

Трупът е тук от доста време. С приближаването миризмата се усилва. Отблизо виждам подпухнала плът и се задавам от вонята. Спускам визъора на шлема. Това нещо трябва да е умряло предната нощ. Сива униформа, черна кожа. Конкомец. Първият противник, когото виждам. Надявам се всички конкомци, които срещна, да са мъртви.

Шкембето пристъпва без коментар, с лека усмивка на устните. Станкато заобикаля трупа с вдървена крачка и почти не го поглежда. Придава си безразличен вид. Поредната бойна сцена за хладнокръвния, спокоен Станкато. Аз спирам, а те продължават.

През визъора не мога да видя очите. Осъзнавам, че не искам да ги виждам. Кой, за бога, е този нещастник? Колко е трябвало да плати

за съмнителната привилегия да гние тук? Изпитвам внезапно желание да докосна тялото, мъртвата плът. Става ми лошо и се отдръпвам.

Нещо *пълзи* върху тялото. Гледам като омагьосан. После, изведнъж, започвам да повръщам. Навеждам се и си изсипвам обяда на земята. По някаква неясна причина се старая да не повръщам върху тялото.

Когато свършвам, Станкато е до мен и се усмихва с гадната си усмивчица.

— Успокой се, Енди — казва и слага ръка на рамото ми. Печеният тип. — Това е само червей. Нищо лошо няма да ти направи.

Само червей. Само червей! Божичко, как го мразя. Стискам зъби, отърсвам се рязко от ръката му и тръгвам несигурно към гората.

Срещаме още трима от нашия взвод и сега вървим заедно. Не помня да са били на борда на хеликоптера, но няма друг начин. Не съм сигурен дали печелим от срещата. Двама охранени тъпаци и един дръвник, с това разполагаме сега. Но дръвникът носи нашивки на ветеран.

Двамата с Шкембето разговарят шепнешком и дръвникът се озърта. Приличат ми на смешници, имитиращи военен съвет. Шкембето и Дръвника. Това ли са хората, на които трябва да разчитам? Мамка му. Дръвника изглежда като някой, който с труд ще прекоси улицата. Сипаничаво лице с младежки пъпки. Не ми прилича на войник. Но може би сега войниците не са като тези от филмите. Може би грозници като него убиват по-добре. По дяволите. Станкато ще се ядоса, ако разбере. Той държи да е най-добър във всичко.

Шкембето поглежда към нас и ни маха.

— Имаме нещо — съобщава. — Взривове от гранати на изток. Автоматична стрелба. Джим каза, че някои от нашите момчета са притиснати от конкомците. Да идем да ги измъкнем. — И се ухилва.

Поемаме в тръс, прескачаме клони и шубраци и шляпаме шумно в кишата. Шкембето изглежда възбуден. В какво съм се забъркал? Къде отиваме. Искан да си вървя. Това е безумие. Ръцете ми треперят. Всеки момент ще повърна отново.

Войната ни поглъща.

Един от тъпаците внезапно пада и отнякъде се чува стрелба. Главата му се извива неестествено, автоматът плъосва в калта, на гърдите му разцъфва алено цвете. Мъртъв е, мъртъв, повтарям си. Не знаем откъде идват изстрелите.

— Снайперист! — вика Шкембето. — Залегни! Всички да се прикрият!

Миг по-късно изчезва, спотаява се някъде. Останалите също се скриват. Оставам само аз, наведен над тялото, замръзнал, разяждан от колебания. Нов изстрел, после няколко откоса. Чувам куршумите да свистят край мен, но се чувствам странно неуязвим. Казват, че никога не чуваш куршума, който те убива.

После някой ме сграбчва, събаря ме на земята и ме дръпва към дърветата. Станкато, разбира се. Лежи до мен, с изцъкдени от напрежение и възбуда очи и готово за стрелба оръжие. Моя автомат го няма. Изпуснал съм го при трупа. Освен това плача. Бузите ми са мокри от сълзи.

Станкато не ми обръща внимание. Вдига автомата, натиска спусъка и от дулото бликва откос. Стреля по отсрещните дървета. Дали изстрелите идват оттам? Не зная. Не съм забелязал. Но той, изглежда, знае. Други хора също стрелят. Трябва да са нашите. Но не и аз. Не. Изгубил съм си автомата.

После, след доста време, настъпва пълна тишина. Станкато чака, стиснал оръжието, и само мести поглед. Другите също чакат. Никой не помръдва. Никой не стреля.

Здрачава се. Осъзнавам го изведнъж, докато гледам сенките на вечнозелените дървета. Доста време е минало. Но ние не помръдваме. Не знаем дали сме уцелили снайпериста, или той си е отишъл, а може би ни чака, спотаен, жаден за кръвта ни. Ето защо Станкато не мърда. Аз също. Не искам да се превръщам в мишена. Освен това не мога да направя нищо повече. Нямам оръжие.

Най-сетне, когато съвсем се стъмва, някой се размърдва. Сенки претичват между дърветата. Една, после още една. Отекват няколко изстрела и куршумите се забиват в скалите над нас. От мрака се подава нечия глава. Със спуснат нощен визьор Дръвника изпълзява на

открито. Нищо не се случва. Конкомците са мъртви — или са си отишли.

Изведнъж от тъмнината изниква Шкембето. Навежда се над трупа, докосва го и поклаща глава. Чудя се наистина ли изпитва съжаление? Или го е яд, защото противникът му е спечелил изстребителна точка. Второто по-скоро. Той не е от състрадателните.

Станкато се изправя уверено и излиза на откритото. Поколебавам се, но го последвам.

— Мислиш ли, че сме го ударили? — пита Станкато.

Шкембето вдига рамене.

— Не знам. Трябва да проверим. Може би, може би не. Нищо чудно да си е плюл на петите.

Отиват да проверят, Станкато и Шкембето — тръгват към мястото, откъдето идваха изстрелите. Ние останалите чакаме. Дръвника ме гледа с отвращение. Гърча се под този поглед, извърщам очи към другия мъж, но той ме игнорира. И двамата не ме харесват. Усецам го. За тях аз съм само един страхливец. Трябва да се докажа. Но не и Станкато. Той прави всичко както трябва. Изтривам нервно ръце в куртката. После се навеждам да си взема автомата. Защо не го направих по-рано? Защо не участвах в престрелката? По дяволите, Бърч, защо правиш всичко не както трябва?

Станкато и Шкембето се връщат. Станкато ме хлопва по гърба. Винаги бодър и в добро настроение, да. Мил дори със страхливците, този снизходителен копелдак. Усмива ми се.

— Май се е измъкнал — казва. — Сигурно сме го подплашили...

— Виж... — заеквам, — не исках да си изпускам...

Станкато ме прекъсва:

— Не бери грижа за това. По-важното беше да се прикриеш. — Махва към трупа. — Той не изпусна автомата, но какво спечели? По-добре да си жив, не ни трябва мъртви герои, нали?

Шкембето ни слуша и кима неохотно.

— Да, правичката казваш. — Поглежда ме. — Но внимавай, хлапе. Изплашиш ли се отново, може всички да пострадаме. А тогава и ти ще си идеш, ако не се сецаш.

Усмивам се леко. Нищо друго не мога да направя. Очевидно са ми простили. Колко мило от тяхна страна. И всичко, естествено, е работа на Станкато. Той обича да постъпва така с мен. Знае колко го

ненавиждам и затова все ме кара да изпитвам към него благодарност. Копелето му с копеле. Не само че ме кара да се чувствам глупак, но иска и да съм благодарен глупак. Мамка му.

Гората е обгърната в мрак. Останалите са спуснали нощните визьори. Пускам и моя и дърветата се превръщат в черни сенки на червеникав фон. Виждат се само клоните. Започвам да треперя. Гората се е преобразила в страховито леговище, пълно с обгорели скелети и неясни очертания. Струва ми се, че бих предпочел тъмнината. Но не вдигам визьора.

Продължаваме да вървим. Шкембето води, останалите го следваме в нишка. Не зная нито къде отиваме, нито защо. Вече не ме е грижа. Искам само всичко да свърши по-скоро. До полунощ остават само няколко часа. После още толкова до изгрев-слънце, още един ден и още половин нощ. И най-сетне хеликоптерът ще се върне да ни прибере. И мен. Ако оживея дотогава. Може би ще издрапам.

Другата седмица се връщам на тенис корта. Не ми трябва това. Нека Станкато идва тук, той е болен. Бърч слага точка.

Да. Така ще направя. Тази мисъл ме успокоява. Стискам оръжието и ускорявам крачка.

Вървим часове наред, в тишина, с изключение на тежкото дишане и хрущенето на леда под краката ни. Забравил съм войната, Станкато и всичко останало. Усецам само вкочанените си крака. Обувките ми са подгизнали и влагата се промъква нагоре. Пръстите ми изтръпват. Утре ще имам плюски. Обзалагам се, че на Станкато никога не му излизат плюски. Нито пъпки. Щеше да е много по-поносим, ако лицето му беше пъпчиво, като на нормалните хора.

Вятърът се усилва и свисти между клоните, а проклетата униформа въобще не може да го спре. В един свят на черно и червено студът някак не е на мястото си. Синьото и бялото — това са цветовете на студа. Всичко е някак объркано.

Продължаваме да крачим. Безцелно? За мен — да. Троп, троп, троп, момчетата маршируват. Това е войната. Каква невероятна глупост.

Отново се връщам към студа и вкочанените си крака. Автоматът също е вледенен, пластмасата почти е замръзнала. Може би е залепнал

за ръката ми. Така поне няма да го изпусна, когато пак почне стрелбата.

А ние вървим. В пълно мълчание. Пред мен стъпки и дишане. Не разбирам какво става. Трябва вече да е полунощ. Нощем войната не спира ли? Нищо не чувам. Но може би ушите ми са изморени, като всичко останало в мен.

Майната му. Кого го е грижа? Студено ми е. Майната ти, Станкато. И на теб, Долечек. И на теб, Шкембе. На всички ви. Идиоти.

Може би скоро ще просветлее? Толкова дълго вече крачим. Тази мисъл ме ободрява. Спирам и повдигам леко визъора. Но на изток няма и следа от просветляване. Звездите греят в небето, Орион се е вдигнал високо, под него са верните му кучета. Ярки точки в мрака. Виждам меча му. От града никога не се вижда.

Звездите изглеждат студени. Като вдигна визъора, дори усещам, че са студени. Спявам се в буца лед и изведнъж ме завладява странно спокойствие. Нещо ме побутва отзад.

— Хайде, Енди — чувам гласа на Станкато. — Не се предавай. Нали не искаш да изостанем и да се изгубим?

Изръмжавам нещо в отговор и ускорявам крачка. Да се предавам, как пък не?! Нямам такова намерение. Само спрях да видя дали приближава да се съмне. Този негодник. Въобще ли ми няма доверие?

Продължаваме да вървим през гори и планини, които приличат на горите и планините, дето вече сме ги минали. През леденостуден поток, който събужда задрямалата болка в краката ми. После пак в гората. Вървим. Нощта е тиха, но някъде в далечината виждам да кръжат самолети и да обстрелват нещо. Огънят зад визъора е черен. Ние ги гледаме. И вървим.

Най-сетне, най-сетне почивка. Шкембето е открило пещера. Не, не е истинска пещера. Малка хлътнатина в скалната стена. Все пак е някакво убежище. Той си сваля раницата, изсумтява нещо на Дръвника, разстила походния дюшек и ляга. Миг след това е заспал и хърка. Изтощен съм. Лягам до него. Останалите също се просват.

Дръвника ми съобщава, че ще поема първата смяна.

Надигам се, въпреки че мускулите ми протестират. Когато другите заспиват, вдигам визъора и гледам звездите. И самолетите. Хоризонтът на запад се озарява периодично от бели огънове. Някъде

бушува битка. Заслушвам се в звука на оръдията. Много далече. Но ги чувам.

Всички са заспали дълбоко. Шкембето прилича на вързоп мръсно пране и хърка като дърворезачка. Дръвника се е свил в ъгъла и прилича на изплашено малко момче. Другият, тъпакът, спи с отворена уста. Но Станкато изглежда добре. Заел е небрежна поза, сякаш студът не може да го докосне, лицето му е спокойно, диша леко и равномерно. Обзалагам се, че е нащрек. Няма да позволи да го изненадат конкомците, ако ни нападнат.

Замислям се за това. Какво ще стане, ако си тръгна? Може би конкомците ще дойдат и ще избият всички. Заради изстребителните точки естествено. Ще е толкова лесно.

Не. Няма да мога да намеря обратния път. Освен това, ами ако конкомците не ги открият? Тогава здравата ще загазя. Не мога да оставя тези хора да загинат. Дори Станкато. Нали? Е, може би само Станкато.

Ако бях отишъл на тенис, сега щях да съм си у дома, вероятно дълбоко заспал в топлото легло с Мириам. Не че толкова ме влече към нея. Ожених се за нея, след като Гленда ме изостави заради Станкато. Високата руса Гленда. Беше толкова мила с мен, докато *той* не се появи, а после ме заряза и отиде при него, отхвърли ме безцеремонно, когато се опитах да я задържа. Направи голяма грешка. Щях да я взема за жена. Станкато иска само тялото ѝ.

И така изгубих Гленда. И себе си също, а получих дебелията глупава Мириам. Само Станкато спечели.

Бих могъл да го застрелям. Чудя се дали му минава през ума. Да го гръмна още сега, докато спи. Никой няма да заподозре. Поредната жертва на войната.

А може би ще разберат? Сигурно има някакъв начин да проверят кой кого е застрелял. Иначе как ще следят изстребителните точки? Мога да го гръмна отзад, но ще ме спипат. Конконмските куршуми навярно са различни от нашите. Сигурен съм, че по някакъв начин е свързано с оръжията. Както могат да те открият, когато ти изтече времето, ако оръжието е в теб. Може би има някоя машинка, която следи кой по кого стреля.

Убивам Станкато и той ми отмъщава от гроба. По дяволите. Отново победител. Не, няма да му позволя да го направи.

Прогонвам тази мисъл. Няма да убия Станкато. Ще съм късметлия, ако въобще застрелям някого. Вероятно пак ще се вцепеня от страх.

Стоя прав, премятам тези мисли и гледам нощта. Часовете се низжат. Накрая събуждам Дръвника да ме смени и заспивам. На легло от леденостуден камък.

Събуждам се от болка в гърба и писък. Подскачам, сънен и объркан. Някой крещи. Поглеждам към отвора на кухнята. Край мен свистят куршуми.

Конкомците са отвън.

Ние сме в капан. Обречени. Сега вече ще ми видят сметката. Страхът ме залива на огромни вълни. Озъртам се и треперя.

Станкато лежи по корем близо до предния край на хлътнатината и пуска дълги откоси с автомата. Отвън се въргалят трупове. Единият е наполовина вътре. Тъпакът, чието име така и не научих. Получил е повече от един куршум. Тялото му почти е прерязано на две. Горната половина гледа навън. Долната е в пещерата.

Дрехите ми са опръскани с кръв. Оглеждам я с отвращение. Иска ми се отново да заспя.

Нещо избухва току пред хлътнатината и по стената тракат отломки. Никой не им обръща внимание. Крясъци отвън и вътре. Не мога да се ориентирам от целия този шум.

Дръвника лежи до Станкато, с гръб към входа, и поставя нов пълнител. После се надига, сграбчва моя автомат и ме сръгва с него в корема.

— Стреляй! Бий се, шибан зелен кучи син — стреляй!

Обръща се към входа и се подпира на коляно.

И получава куршум в шията. Бликва кръв. Дръвника крещи и пада назад към мен.

Автоматът му изтраква на земята. Вдигам го и му го подавам, но той отказва да го вземе.

— Енди — чувам гласа на Станкато. — Залегни. Лягай, преди да са ударили и теб. — Той стреля и говори, без да спира. Толкова обигран, толкова спокоен. Не изглежда никак изплашен. Машина за убиване, герой, великият воин.

Решавам, че е време да му покажа какво мога. Оставям Дръвника да лежи в собствената си кръв, вдигам автомата и слагам пръст на спусъка.

Навън се зазорява. Слънчева утрин. Още толкова и ще сме у дома, но точно сега сме го загазили. Лошото е, че не мога да ги видя. Мяркам само искри от местата, където куршумите удрят скалната стена.

Откривам огън. Куршумите бликат навън в постоянен поток. Няма откат. Автоматът се затопля съвсем леко. Не стрелям по нищо конкретно, просто обсипвам дърветата с куршуми. Може би ще ударя нещо, но не изпитвам особено желание.

Моят огън дава на Станкато шанса, който е чакал. Той спира да презареди, отдръпва се навътре и спокойно поставя нов пълнител. Без излишна припряност. Без грешки. След секунди е до мен и двамата обстрелваме дърветата.

Някой крещи.

— Ударихме един — казвам и прекратявам стрелбата.

— Може би те искат да си мислим така — отвърща Станкато. — И да излезем навън. Не могат да влязат вътре, но знаят, че сме в капан.

В капан. Да. Това го помня. Ние сме в капан. Дръвника, великият ветеран, нашето приятелче, ни натика право в капана и вероятно ни обрече на гибел. Кипвам от яд. Само Станкато поддържа огъня.

Изведнъж осъзнавам, че Шкембето не е в пещерата.

— Къде е той? — питам Станкато. Не зная името на Шкембето. Странно, мислех, че го знам. Станкато сигурно го знае.

Той не отговаря. Но също спира стрелбата. Чака някой да помръдне.

Изминават пет минути в тишина. Надявам се, че онези ще дойдат, за да проверят дали не сме мъртви. Но те не налапват стръвта. Вместо това от време на време стрелят напосоки. Накрая някой мята граната. Май е време да се предадем. Докато гледам втрещено, Станкато улавя гранатата и я хвърля обратно. Точно откъдето дойде. Милият Станкато е в отбора по софтбоул. Бива го, разбира се. Много го бива.

Гранатата избухва и поваля няколко дървета. Почти веднага някой открива огън от друга посока. Писъци. Този път ги ударихме здравата.

Един конкомец се подава иззад скалата, с дупка колкото юмрук в гърдите. Изминава две крачки, преди огън отстрани да го покоси. Пада и остава да лежи, потръпва конвулсивно. Гледам го с перверзен интерес как крещи и умира, как вкопчва пръсти във въздуха. Нисък мършав черен мъж, който не се предава лесно. Засрамен осъзнавам, че съм получил ерекция. Божичко, аз съм луд. Почти толкова лош, колкото и *те*.

Шкембето се надига встрани от нас, стиснал автомата в ръце.

— Чисто е — вика той. — Видяхме им сметчицата.

Станкато също става и отива при него.

— Колко бяха?

— Осем — отвръща другият и се размива. — Осем изстребителни точки. Как е при теб?

Излизам и аз. Станкато и Шкембето ме гледат мълчаливо. Аз съм отговорът на въпроса на Шкембето.

— По дяволите. — Това е всичко, което казва. Виждам, че предпочита да съм мъртъв. Аз съм страхливец и нямам място при тях. По-добри от мен са загинали. Това си мисли Шкембето.

— Но как...? — питам и се сепвам.

— Отивах да сменя поста — почва Шкембето. — Те откриха огън по двама ни. Удариха него, но аз залегнах и се скрих в храсталака. По това време твоят приятел вече се беше събудил и стреляше по тях, така че не им остана време да ме потърсят. — Ухилва се. — Добре стреляш — казва на Станкато. Удари двамата вдясно от мен и това ни спаси.

Спасило ни? Станкато ни е спасил? Винаги ли той трябва да е героят? Нещо в мен се свива. Обръщам гръб на двамата, които си разменят усмивки и се поздравяват за пролятата кръв. Касапи.

Тялото на черния лежи до един шубрак и няколко вечнозелени дървета. Вече е спряло да потръпва, но кръвта продължава да изтича в калта. Ръцете му са стари — мършави покрити с бръчки ръце, скрити в широките ръкави.

Навеждам се над мъжа, чиято смърт ми е доставила наслада. Автоматът му е паднал до близкото дърво. Пускам моя и го вземам.

Конкомските автомати са изработени от зелена пластмаса, но иначе са същите. Разбира се. Оръжията трябва да са еднакви, инак

войната няма да е равностойна. Отдолу има сериен номер и надпис „Собственост на Обединена битка“.

Плащаш и избираш. Да се сражаваш в планините, да маневрираш срещу Обединена битка! Опитай война в джунглата, „Генерално сражение“ срещу „Главния стратег“! Прокрадвай се по улиците на града, „Тактическа лига“ срещу „Риск ООД“. Има трийсет и четири военни зони и десет бойни клуба. Плащаш и избираш. Но всички възможности се свеждат до едно и също.

Стоя прав с конкомския автомат в ръка. Нещо се хвърля към мен...

Той изскача от храсталака и успявам да го зърна за миг. Зелена униформа, черно лице, млад — по-млад от мен. Хлапе, нещастно недорасло хлапе. Не сме ги избили всичките. Този просто си е изгубил автомата. Идва към мен с нож.

Гледам го как се приближава. Трябва да измине още няколко метра, за да ме нападне. Движи се бързо, но недостатъчно бързо. Вдигам оръжието.

Но не мога да стрелям. Не мога да стрелям. Не мога да стрелям.

Когато черният е почти до мен, Станкато го покосява отстрани. Много точно. Младежът бавно се превива и пада в калта. Не издава нито звук. Ножът му пада до крака ми.

Станкато отново ми е спасил живота.

Обръщам се и го поглеждам. Той се усмихва, дулото на автомата му дими. Още една изстребителна точка. Бива го за това. Следващия път ще получи голяма отстъпка. Аз ли? Не. В никакъв случай. Ще ми отнемат разрешителното. Няма да ми позволят да си платя. Получавам ерекция, като гледам как умират хора, но не мога да ги убия.

Станкато пристъпва към мен и понечва да каже нещо. Гледам автомата и избягвам погледа му. Конкомски автомат. Стреля с конкомски куршуми. Може би разбират кой кого е застрелял по куршумите. Станкато ми е спасил живота два пъти. Не мога да понеса тази мисъл. Ще го разкаже на всички.

Докато крачи към мен, вдигам автомата — съвсем спокойно — и го застрелвам. Мисля, че го правя доста добре.

Дори не му остава време да се изненада. Конкомският автомат изпуска бърз откос. Гърдите му експлодират, аз повдигам малко дулото

и куршумите се забиват в мургавото му красиво спокойно усмихнато всезнаещо лице и го превръщат в кървава каша.

Шкембето стои като истукан и ме гледа зяпнал. От устата му излиза дрезгав вик.

— Ти застреля приятеля си! — крещи ми. — Застреля своя другар!

Извъртам автомата и го гръмвам. Да върви по дяволите с нашивките си. Не е никак трудно да му видиш сметката.

Вървя цял ден сам през гората. Краката ми са леденостудени, но не им обръщам внимание. В едната си ръка държа автомата на „Маневри“, в другата конкомския. Трупам изстребителни точки. Ако набера достатъчно, идната седмица може да ме направят сержант.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.